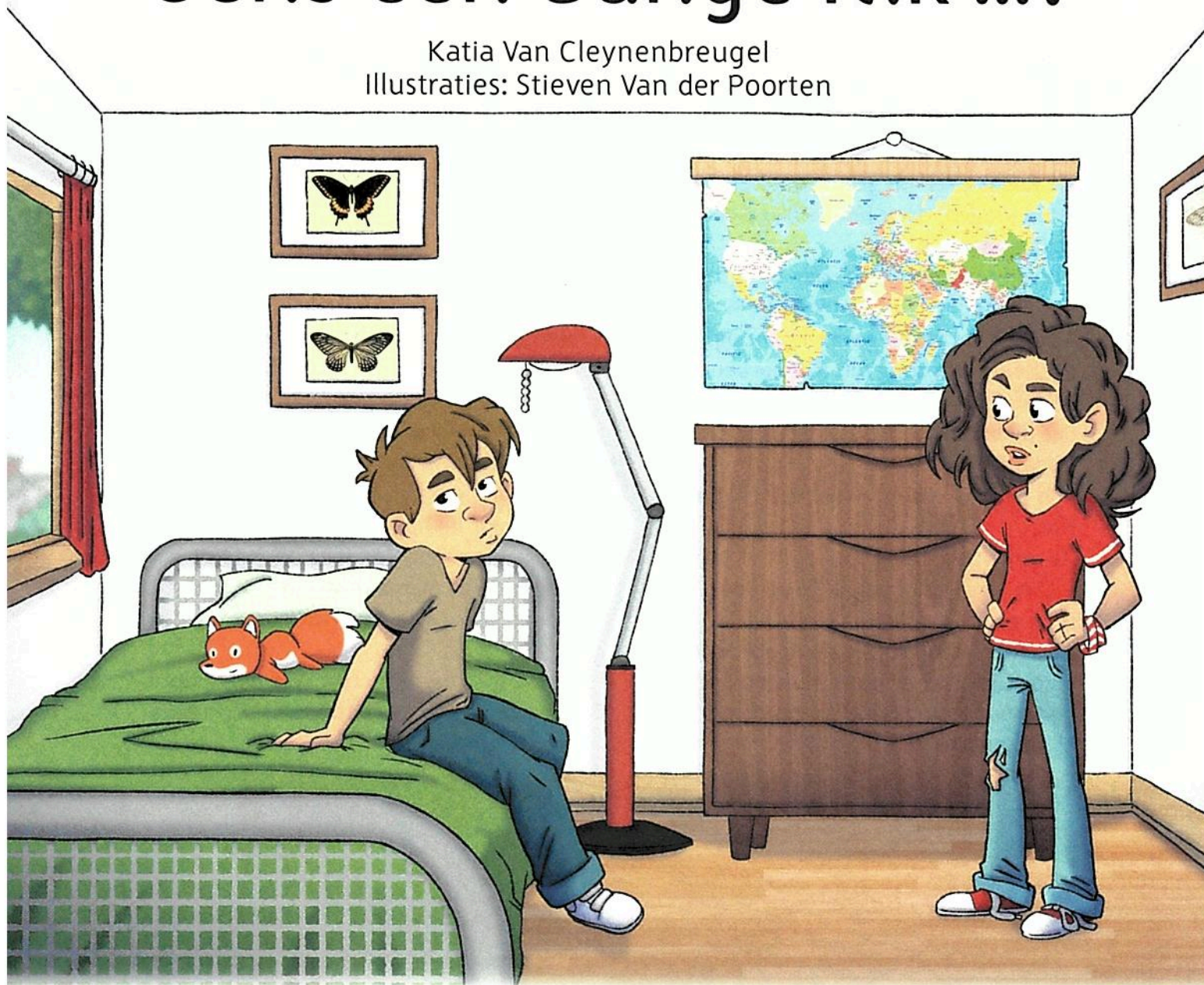

Eens een Bange Rik ...?

Katia Van Cleynenbreugel
Illustraties: Stieven Van der Poorten

Rik zit verveeld op bed en kijkt rond. Hij logeert deze week bij oma. De kamer waar hij slaapt, is van zijn papa geweest toen die een jongen was. Zelf weet hij niets meer van zijn vader. Die is gestorven toen hij twee was. Kat, zijn nichtje, die deze week ook hier is, stormt binnen. 'Wilde Kat', zegt oma altijd. Rik kijkt weg. Hij vindt haar maar druk. Hij zucht. Hij wil gewoon in zijn eigen kamer zijn. Thuis.

Maar mama en Stef, zijn stiefpapa, zijn in Amsterdam.
– Hé Rik, kom je nog even mee buiten spelen voor het donker wordt? Klimmen in de boom?
Kat kijkt hem aan. Rik zucht weer. Wie klimt er nu in een boom? Hij alvast niet. Op school durft hij ook niet op het klimrek. De andere kinderen noemen hem 'Bange Rik'. Pff, het kan hem toch niet schelen.

Kat wacht niet op zijn antwoord. Met twee trappen tegelijk springt ze naar beneden. Even later ziet Rik haar vanuit zijn raam ondersteboven hangen aan de onderste tak. Ze zwaait naar hem.

De deur gaat weer open. Het is oma. Ze kucht even en gaat naast hem zitten.
– Hé jongen, deze heb je nog nooit gezien, denk ik.

Rik kijkt nieuwsgierig naar de foto in haar hand. Hij ziet een jongen in een boom. Wat zit hij gevaarlijk hoog! En hij steekt zijn tong uit. Rik herkent de boom. En ook de jongen. Wat vreemd, het lijkt alsof hij naar zichzelf kijkt.

Oma glimlacht.

– Je papa was een wildebras. Net als Kat.

Ze wijst naar de foto.

– Dat was ‘zijn’ boom. Twee keer is hij eruit gevallen. Ja ja, hij had een gebroken arm en een gebroken voet. Opa had er voor hem ook een boomhut in gebouwd. In de zomer sliep hij daar soms in.

Rik rilt.

– Ik ben moe, oma. Mag ik gaan slapen?
Oma kijkt verwonderd.

– Nu al?

Rik knikt. Hij neemt zijn knuffelvos, gaat naar het raam en schuift de gordijnen dicht.

– Laat het licht maar aan, oma. Ik houd niet van het donker.

– Neen! Niet duwen! Ik val ...

Met een schreeuw wordt Rik wakker.

Het is donker in de kamer. Iemand heeft het licht uitgedaan. Enkel de maan schijnt door het raam. Hij ziet de schaduw van de takken van papa’s boom. Ze bewegen op het rode gordijn. Ze lijken hem te willen grijpen ...

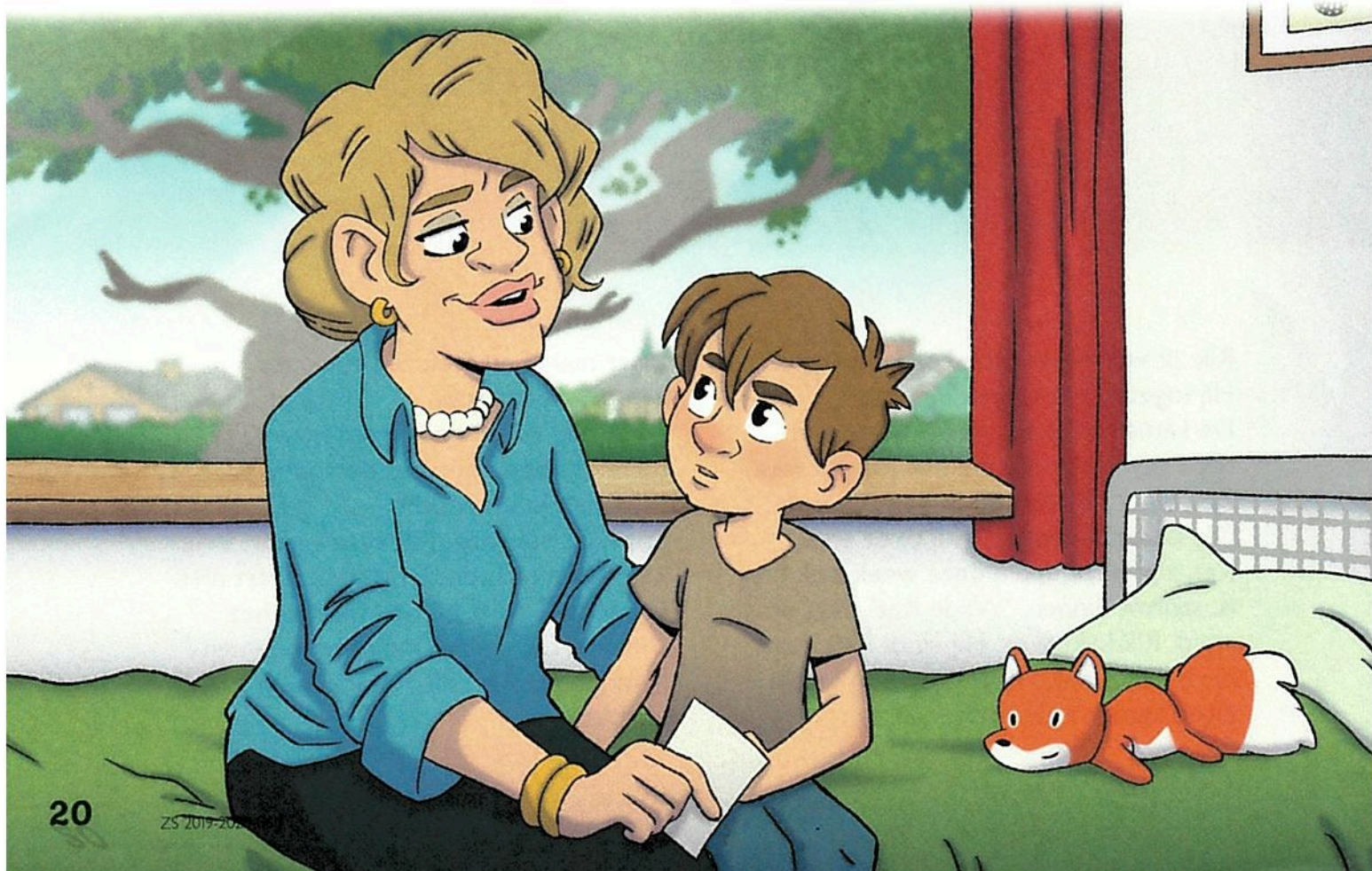
Snel knipt hij het licht weer aan en hij kruipt diep met Vos weg onder het deken.

Was mama maar hier of Stef.

Of zijn papa. Die zou vast niet bang zijn.

– Het spijt me, Rik. Het was een grap.

Kat zit stil aan de ontbijttafel. Ze staart naar haar bord.

Rik kijkt haar boos aan.

– Het licht uitdoen? Terwijl je weet dat ik bang ben in het donker? Wat een grap, Kat!

– Ik maak het goed vandaag. Echt.

Even later staan ze buiten. Heel snel klimt Kat in de boom. Ze wenkt hem.

– Kom, dit moet je zien.

Heel voorzichtig zet Rik zijn voet op de onderste tak.

– Niet naar beneden kijken, roept Kat. Gewoon opletten waar je je voet kunt zetten.

Rik doet wat Kat zegt. Voor hij het weet zit hij naast haar. Ze wijst naar een nest piepkleine musjes. Hun bekjes happen hongerig in de lucht. Kat kijkt hem vol bewondering aan.

– Wat ben jij een durfal, zeg.

Rik staart haar aan.

– Meen je het?

Kat knikt.

– Kijk maar eens waar we zitten. Dan pas ziet Rik hoe hoog hij zit.

Die nacht ligt Rik weer in bed. Hij heeft het licht uitgedaan en kijkt naar het schaduwspel van de takken buiten. Wat later sluipt Kat binnen. Ze fluistert en stilletjes lopen ze de trap af en de tuin in. De maan verlicht de boom. Kat klimt weer als eerste en Rik volgt. Ze knopen het vlaggentouw vast aan de takken. Dan sluipen ze weer naar binnen.

– Mag ik bij jou blijven slapen, Rik?

Rik kijkt verwonderd.

– Jij? Je bent toch niet bang?

Kat slaat de ogen neer.

– Soms wel.

Rik glimlacht:

– Bange Kat en Wilde Rik. Wat een gek idee.

In het donker kijken ze naar het schaduwspel van de feestvlaggetjes. Morgen is oma jarig. Wat zal ze opkijken. Het wordt een heerlijke dag, dat weet hij nu al.